Jestliže se enunciát nálezu správních stolic omezuje na otázku trestnosti podle §§ 31 a 67 n. z. a nález (rozhodnutí) se v důvodech zabývá otázkou pojistné povinnosti zaměstnance a dospívá k úsudku, že tu není povinnosti pojistné a tudíž ani povinnosti k přihlášce podle § 31 n. z., tedy tím zjišťuje úřad pouze skutkovou podstatu v enunciátu uvedeného přestupku, nerozhoduje však o nějakém konkrétním nároku pokladny ve smyslu nem. zákona [t. j. rozhodnutí neobsahuje tím ještě žádného výroku na př. o existenci nebo neexistenci pojistného poměru (nález nejv. správ. soudu z 5. února 1925, č. 908/25)].

Různé.

Zprostředkování práce a podpory nezaměstnaných.

Podle § 2, bod 6. zákona z 12. srpna 1921, č. 322, nemá nároku na podporu nezaměstnaných, kdo má majetek, důchod, nebo jiný příjem, zabezpečující jeho nezbytnou výživu po dobu nezaměstnanosti. Nálezem z 31. ledna 1923, č. 1574/23 off. sb. č. 1913 vyslovil nejvyšší správní soud právní názor, že zákonodárce ustanovením tím projevil vůli, že nepřiznává nároku na podporu tomu, jehož nezbytná výživa po dobu nezaměstnanosti jest vůbec zabezpečena, a nelze proto souditi, že by byl zákonodárce chtěl nárok na podporu odepříti jen těm, kdož mají vlastní dostatečný příjem, spíše dlužno ze slov »jiný příjem« usuzovati, že zákon neposkytuje nároku na podporu ani tomu, kdo má vůči jiné osobě nárok na poskytování nezbytné výživy a je-li plnění nároku toho zabezpečeno. Pro výklad ten mluví tendence zákona, aby podpora v nezaměstnanosti poskytována byla jen osobám, jimž se následkem nedostatku výdělečného zaměstnání nedostává nezbytné výživy. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 5. září 1924, č. 15164/24.)

Jest vadou řízení, když úřad intimující rozhodnutí vyšší stolice nesdělí je straně úplně, zejména nesdělí jí důvody k němu připojené. (Nález nejv. správ. soudu z 5. září 1924, č. 15164/24.)

Právo stran nahlížeti do spisů. Všeobecné povinnosti správních úřadů, aby stranám povolily nahlížeti do spisů, není, a to již proto, že vedle nároku stran ve správním řízení přichází v úvahu také veřejný zájem státní správy, který nedovoluje bezpodmínečně nahlížeti do spisů; strana má neobmezený nárok nahlížeti do spisů jenom tehdy, když a pokud dotyčný zákon nárok ten uznává. V tomto ohledu obsahoval na př. zákon ze dne 23. září 1919, č. 530 Sb. z. a n. o státním příspěvku vyživovacím v § 7, odst. 5. ustanovení, že strany mají právo nahlédnouti kdykoli do spisů, týkajících se jejich záležitosti. Zákon ze dne 12. září 1921, č. 322 Sb. z. a n., o podpoře nezaměstnaných však ustanovení takového nemá. Poškození stran, jimž úřad nedovolí nahlédnouti do spisů, ostatně nastati nemůže již proto, že platí všeobecně ve správním řízení zásada slyšení stran. Skutková podstata, jíž úřad je veden ku svému rozhodnutí, musí býti zjištěna za účasti strany, jež má nárok na to, aby oproti zjištění úřadem za základ vzatému hájila své stanovisko, vedla protidůkazy a případně žádala za doplnění konaného šetření. Nebyl-li straně výsledek konaného šetření průběhem správního řízení sdělen, a tím jí bylo znemožněno aby se proti skutkovému zjištění, jež vedlo úřad k určitému úsudku, účinně bránila, jeví se opomenutí toto podstatnou vadou řízení. (Nález nejv. správ. soudu z 5. září 1924, č. j. 15165/24.)